

Den Norske stats moralske testament.

Som overskriften viser, er det alvorlige saker jeg vil ta opp i denne artikkelen.

Mitt ønske er å få folk til å si i fra, når de ser at styresmaktene bryter med «god moral».

Blant annet ved å avgjøre folks skjebne, uten å så mye som å spørre om konsekvensene det gir for de individer det gjelder.

Statens retningslinjer er avgjørende for «morgendagen», og selvom det avgjøres saker som ikke rammer *deg og dine* akkurat nå, kan det godt gjøre det i fremtiden.

Først «hva er et testament».

Ordet testament kommer fra latin betyr en bevitnelse/bevis, og det er også denne formen jeg vil holde meg til.

Konsekvensene av deres handlinger, blir da et testament til kommende generasjoner.

Et eksempel på det

Reformene innen trygdesystemet, det velkjente NAV.

Hva betydde ikke det for 10 tusenvis av trygdemottakere at det ble strammen inn på reglene om hvor mye de kunne tjene i 2007/8?

Mange hadde, uten å ane det, tråkket i salaten, og hadde de 100 kr over det som var tillatt i inntekt, fikk de straff og bøter. Dette til tross for at de ikke hadde gjort det med hensikt.

Derfor ble det *ekstra ille* å oppleve i ettertid at høystående kjendis-politikere ble frikjent for det samme. Dette til tross for at de tjente flere ganger mer enn gjennomsnittet, og ikke minst, stakk av med 20 ganger mer av kaka.

Det er handler om moral i praksis, bestemt av landets politiske elite.

Hvordan kan slikt skje?

Folket var tause vitne til det, og trodde vel ikke sine egne øyne.

Kanskje de tenkte: det må da være en grunn til at «Gro» slapp unna med dårlig PR og flere hundre tusen i lomma, mens «Jørgen Hattemaker», fikk straff, og måtte betale tilbake 10 ganger mer enn det han skyldte.

Jeg har lenge lett etter årsaken, uten å finne den.

Det eneste jeg ser er at livet fortsetter som før for de fleste, og at Gro fikk gå rik av gårde, og tok sikkert et par uker SPA i Frankrike etter hendelsen, mens «Jørgen Hattemaker» tok sitt liv.

Som perler på en snor.

Episoden over er jo bare en ripe i lakken for sittende makter, og den ville nok ha blitt glemt i ettertid, hvis den var enestående. Men den gang ei. Vi har saker som er mye større enn dette.

Banksjefer med millionavtaler, millionfallskjermer for toppledelsen i statlige bedrifter, samt dyre reiser, og godtgjørelser for politikere og offentlig ledelse.

Barnevernsinstitusjoner som har mottatt millioner, uten at de kan gjøre rede for de, og kommunale boligeie-selskap som ikke kan redgjøre for penger som har forsvunnet.

Og Terrasaken? Hva hva det?

Kommuner som tok våre penger, og brukte de på aksjer?

Hva med å skape arbeidsplasser i lokalsamfunnet istedenfor? En mye bedre investering, spør du meg.

Hvem har ansvar.

Des lengre jeg ser tilbake i tid, des verre blir rikets tilstand seende ut i nåtid. Flere og flere «velutdannede» byråkrater fjerner seg lengre og lengre bort fra sin opprinnelige tiltenkte oppgave: *Og forvalte vår felles arv i takt med Norges lover.*

De sitter høyt over den «vanlige mann», og finner stadig flere måter å bruke penger på, uten hensyn til om deres prosjekter gagnar samfunnet, eller om de overhodet har noe for seg. For *de* er det ofte viktigere å se sin masteroppgave satt ut i livet, enn å gjøre den tjenesten de er satt til å gjøre.

Opprinnelig skulle de tjene folket, og passe på at flest mulig av våre innbyggere hadde det bra. Ved å se til at lover og regler ble fulgt, i tillegg til å sørge for å varsle, hvis reglene skadet folket.

Men som oftes når du konfronterer de med det faktum, får du til svar, «Jeg bare følger reglene». Da har de enten glemt sitt ansvar som menneske og arbeidstaker, eller så gir de «blanke f.».

Jeg synes jeg så den mellomlederen i Hennig Olsen Is som «ga blaffen» i å varsle sin sjef om at isen var full av bakterier kunne fortsette i jobben som før. Særlig hvis tabben hadde gjort flere hundre tusen syke en 17 mai.

For det er dette det dreier seg om, å skjøtte sitt arbeid vel.

For de som styrer vår arv Norge, holder på å ødsle den bort, på ting som bare kommer fåtallet til gode.

Staten er VÅR. Din, min, og deres. Glem aldri det!

Taperne i dag, og i morgen.

Jeg kan først og fremst ta for meg de som taper i dag, og da blir det velkjente grupper, som uføre, trygdede, bostedsløse og deres barn.

Disse blir de største taperne fordi de er primærmottagere av velferd.

Det handler om de som **ikke kan** arbeide, fordi de er gamle eller syke, de som **ikke får** arbeid, og barn av disse gruppene som skal vokse opp og bli gode samfunnsborgere.

Dette er grupper som ofte mottar «lønn» fra staten i form av trygd eller sosialstøtte. Beløpene svinger fra 80-400 tusen kr.

Noen får sosialhjelp der minstenorm for livsopphold for 1.pers. er rundt kr. **5000,- pr, mnd**, og andre mottar statlig trygdordninger der minstenorm ligger rundt kr, **6300,-**

Og Til slutt har vi anbefalte satser gitt av SIFO(statens institutt for samfunnsforskning) de ligger rundt kr.**7900,-**.

Alle tre operere i tillegg med med *storkostfordeler* i husholdninger med mer enn 3 medlemmer, dvs. En grunn til å kutte ned på stønaden, hvis man er flere enn en.

Det er mer enn latterlig.

Det skal mer enn 2-6 medlemmer i en familie, før en kan snakke om å oppleve noe rabatt.

Slike forskjeller gjør at de fleste med mer enn 1 i husholdningen, ender opp på sosialkontorets minstenorm. Noe som innebærer at de ender opp som fattige, med små muligheter til å kunne forandre på situasjonen.

.Med et enkelt statlig løft, og noen timer diskusjon i stortinget, ville man lett ha kunne man funnet en sats alle kunne overleve på.

Konsekvenser.

Med satser som ligger langt under overlevelsegrunnlaget i et såpass dyrt land som Norge, må dette få konsekvenser, og det gjør det. Flere og flere regnes som fattige, og stadig fler må oppsøke frelsesarmeen for å få nok mat.

Eldre sulter seg, og risikerer og bli underernert, syke, og fryser seg inn på sykestuen vinterstid. Dette gjør at mange eldre får en kort og vond alderdom. Jeg tror og at mange eldre faktisk ønsker aktiv dødshjelp av den grunn.

Barn i slike husholdninger blir og lidende. For de barnefamilier dette gjelder, ser man tydelige tegn på sosial ekskludering. I tillegg vet man at barna på lang sikt risikerer å bli trygdemottakere selv. Som fattig norsk forsørger blir man ofte uglesett på grunn av slike forhold. Mange tror at bl.a. at rusmisbruk og store psykiske problemer er årsaken til tilstanden, og veien for å bli meldt til barnevernet for omsorgsvik, blir kort.

Når det gjelder våre nye landsmenn har staten faktisk tatt et ansvar. De får lettere tilgang på egne boliger via husbanken. De får også en garanter minstetrygd tilsvarende minstepensjon ca.150 tusen i året, som ikke avkortes, selv om de lever i ekteskap eller partenerforhold.

Dette gjøres fordi nyere forskning har vist at barn som lever under ustabile forhold, uten bl.a.fast bopel, blit tapere.

Men hvorfor gjelder IKKE dette tilsynelatende *etniske norske barn*? Blir ikke også de like utrygge? Hva er årsaken til slike forskjeller?

Og hvorfor er det ingen som har tenk på hva slik forskjells behandling gjør med de som ikke får slike tilbud?

Ordet fremmedhat og rasisme brukes stadig når man ymter frempå om disse forskjellene. Men kan det være en rettmessig harme vi ser ?

Til slutt

«Testamentet» kunne ha blitt til en tjukk bok, hvis ønskelig. Men da ville nok færre ha tatt seg tid til å lese det. For meg er det viktig å få kastet lys over noe som faktisk angår oss alle.

Hvor vil vi? Og hva vil vi med landet vårt?

Pr dags dato får vi servert at vi er en gjeng med trygdemisbrukere, og lathanser som ligger hjemme med 37.2 i feber.

For meg skurrere det. Jeg ser ikke ola nordmann slik.

Jeg ser i den ene enden, en *altfor stor forvaltning* som stadig finner nye årsaker til i at stadig flere faller utenfor arbeidsmarkedet. Resultatet blir at enda flere *må* ansettes, for å ta seg av gruppen med trygdemisbrukere, og lathanser. Det er i mine øyne ganske paranoid, og er med på å tåkelegge de egentlige årsakene. De fleste er ikke late eller har *vondt i viljen*, men er utslitt etter mange år med offentlig mishandling.

I andre enden ser jeg (stort sett)greie landsmenn som enten går på trygd fordi de trenger det, eller som har ventet på NAV i over 6 måneder, på å få klargjort situasjonen sin. De sliter ofte med trygder på under 100 tusen kroner, og husleier som sluker over halvparten av dette. De har knapt nok krefter til å gå på jobsøk, og heller ikke penger til buss, internett, eller nye sko, og jakke, for å pynte seg til jobbintervjuet.

Jeg ser enslige forsørgere som må flytte hit og dit, fordi de ikke har råd til en brukbar bostandard, og som ofte har barn som mobbes på skolen. All flyttingen gjør det vanskelig å skaffe seg fast arbeid i tillegg,

Og jeg ser eldre som forsiktig kikker i søppelkasser etter tomgoods sommertid, eller som «flaut» blar

igjennom bruketøyet hos frelsesarmeen.

Til ettetanke vil jeg minne dere på at pr. Fulltidsansatte saksbehandler/byråkrat/osv. Går det i gjennomsnittet like mye lønn som til 3 trygdede.

Så hvem snylter?

De få tingene jeg har nevnt her, er for meg et stygt bilde å testamentere bort til kommende generasjoner.

Vil vi ha det slik? Når vi vet at mange av disse avgjørelsene også rammer de vi er glad i?

Hva vil våre etterkommere tenke, når de senere leser:

« de fleste hadde det bra i Norge mellom 1995-2015?, men samfunnets svakeste, ble oversett av nærmiljøet, fordi det virket som om velferdsystemet og barnevernet tok godt vare på de.»

Og :

«gamle søte Bodil i naboeliligheten måtte flytte på hjem, fordi hun ikke hadde noen pårørende som kunne følge henne opp, og Hun døde rett etter.»

Med et altfor stort byråkrati, og en fjernstyring av retninglinjer og normer, blir vår mulighet til å forme samfunnet mindre.

Det er ikke du eller jeg, eller politikernaboen din som bestemmer lengre, men en eller annen komite`, underlagt regjering og storting. De bestemmer *hvem* som skal ta tak i lokale problemer, og *hva* som skal prioriteres. Det gjelder alt fra plassering av avfallsplasser i nærmiljøet til hvilke sykdom som skal behandlet på lokal sykehuset.

Vi har et moralsk ansvar, til å si i fra når vi ser at våre myndigheter ikke oppfører seg slik de burde , og kanskje truer samfunngrunnet på ditt hjemsted. Vi har også det samme ansvaret når vi ser at vår nabo mister alt de har, fordi nye regler, får uante følger.

Ansvaret er også like stort, når vi velger å forbli tause.

Fordi din taushet blir et samtykke.

Hege Kristiansen.

Sekretær

Demokratene i Kristiansand.